

בית משפט שלום ברמלה

ת"א 61369-03-19 פלוני (קטין) נ' החברה לתרבות פנאי וספורט בת ים

בפני כבוד השופט דב גוטליב

תובע

פלוני (קטין)

באמצעות הוריו

ע"י ב"כ עו"ד יעל אמר רוזנברג

נגד

נתבעת

החברה לתרבות פנאי וספורט בת ים

ע"י ב"כ עו"ד טלי בן סימון

פסק דין

התובע, קטין בן 4.5 שנים במועד הרלוונטי לתביעה, נחבל במהלך שהותו בקייטנת הנתבעת. הצדדים חלוקים במישור החבות והנזק.

א. רקע וטענות הצדדים בתמצית:

1. התובע יליד 11.12.2010, בן 4.5 שנים במועד הרלוונטי לתביעה, השתתף בחודש אוגוסט 2015 בקייטנה שהפעילה הנתבעת בחופשת הקיץ (להלן: הקייטנה).
2. בהתאם לנטען בכתב התביעה (בתמצית), בתאריך 04/08/2015 בשעה 12:00 או בסמוך, הוצאו ילדי הקייטנה לשחק בחצר המבנה בו התקיימה הקייטנה (להלן: החצר), "כשהשמש הייתה לוהטת וחמסין בחוץ (40 מעלות)"; התובע שיחק על קורקינט שאינו מתאים לגילו ולתנאי החצר ("קיימים בגינה הפרשי גבהים, מדרגה ושטח דק כשביל וכד'"), מבלי שהייתה השגחה מספיקה במקום; במהלך הרכיבה על הקורקינט התנגש התובע בילד אחר שרכב על בימבה, נפל על פניו, שבר את השן הקדמית ונגרם לו חתך בשפה (להלן: התאונה).
3. התובע טוען כי הנתבעת אחראית לפצות אותו בגין נזקיו מחמת היותה הבעלים של המבנה והגורם האחראי על שלום הילדים בקייטנה. נטען כי הנתבעת פעלה בחוסר זהירות וברשלנות, בין היתר, בכך שלא השגיחה באופן ראוי על הילדים בקייטנה (במיוחד שלא יתנגשו אחד בשני) ואפשרה לילדים לרכוב על "קורקינט" ו"בימבה", שאינם מתאימים לתנאי חצר הקייטנה (לא קיים בחצר "מרחב מספיק רחב לעוברים והשבים") ולגילם של הקטינים. נטען בנוסף שהנתבעת התעלמה מתנאי מזג האוויר החם שהיו באותו היום.
4. בכתב ההגנה טוענת הנתבעת כי דין התביעה נגדה להידחות. בתמצית נטען כי התביעה הוגשה בשיהוי (בחלוף שלוש וחצי שנים לאחר התאונה); האירוע הנתעב בכתב התביעה הוכחש מחמת אי ידיעת העובדות לאשורן וכן הוכחש הקשר הסיבתי בין האירוע ובין הנזק שנגרם; הוצאת ילדים לשחק בחצר היא פרקטיקה נהוגת בכל גן וצהרון; ביום הרלוונטי לתאונה לא נמדדו 40 מעלות חום; הקורקינט הוא צעצוע שגרתי ולא מסוכן; לא ניתן למנוע כל אירוע במהלכו נפגעים

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 61369-03-19 פלוני (קטין) נ' החברה לתרבות פנאי וספורט בת ים

ילדים במסגרות חינוכיות; האירוע אירע בעת שהתובע איבד את שיווי המשקל ללא קשר למפגע נטען ובכל מקרה צוות הקייטנה עשה כל שביכולתו על מנת לשמור על הקטינים בקייטנה; חצר הקייטנה בטיחותית. לסיכום נטען כי התאונה הייתה בלתי ניתנת לצפייה וצוות הקייטנה לא התרשל.

5. בדין הוכחות שהתקיים ביום 02/05/2021 העידו מטעם התביעה אביו ואמו של התובע ומטעם הנתבעת גב' נילי אילוז – סמנכ"לית החברה לתרבות בת-ים וגב' לילי סייג שהייתה סייעת בקייטנה במועד התאונה (להלן: הסייעת).

6. לאחר שהוגשו סיכומי הצדדים נותר אפוא לדון ולהכריע במחלוקת. יצוין כי הצדדים האריכו בחקירות ובטיעונים ואין בכוונתי לדון בכל טענה מטענות הצדדים, אלא לפרוס את הנימוקים המרכזיים שהביאו לתוצאת פסק הדין, הן במישור החבות והן במישור הנזק.

ב. נסיבות קרות התאונה וקיומה של אחריות:

אקדים את המאוחר ואציין כי לאחר שעיינתי בחומר הראיות שהוצג לפניי ושמעתי את העדויות שהובאו מטעם הצדדים נחה דעתי כי דין התביעה במישור האחריות להתקבל. כפי שיפורט להלן, התרשמתי כי עובר לתאונה התובע לא היה רגוע, השתולל ורכב במהירות על קורקינט בשביל דק צר יחסית, כך שצריך היה וניתן היה לצפות את התרחשות התאונה, לבטח בשים לב לגילם הצעיר (מאוד) של הקטינים המעורבים ולתנאי החצר של הקייטנה. להלן הנימוקים להכרעתי:

1. אין חולק כי הורי התובע לא היו עדי ראיה לתאונה, וטענותיהם נסמכות על דיווח שקיבלו (לאחר התאונה) מהסייעת ומגב' הדר (גננת בקייטנה), לרבות במהלך שיחת הטלפון שהוקלטה בין אם התובע והסייעת (תמליל השיחה צורף למוצגי התובעים), טופס "דיווח ראשוני על תאונה" מיום 04/08/2015 (נספח ה' לתצהירה של גב' אילוז), דו"ח תאונה מיום 04/08/2015 (נספח ו' לתצהירה של גב' אילוז) ועל המידע שמסרה הסייעת במהלך עדותה בבית המשפט.

2. אמו של התובע מסרה בתצהירה (סעיף 32) כי לאחר התאונה היא שוחחה עם גננת בשם הדר (להלן: גב' הדר) שנכחה בגן במועד התאונה ולדבריה זו סיפרה כי "ראתה לפני שזה קרה שהילד נוסע מהר השתולל אמרה לו פעם פעמיים להפסיק והוא לא הקשיב לה...". אומנם, גב' הדר לא הוזמנה לעדות על ידי מי מהצדדים אך כפי שיפורט מיד, גם הסייעת אישרה במהלך עדותה בבית המשפט כי שמעה מגב' הדר מידע זהה.

7. בטופס דיווח ראשוני על התאונה (נספח ו' לתצהיר גב' אילוז) נרשם ביחס לנסיבות קרות התאונה כך: "הילדים שיחקו בחצר, (התובע) וילד נוסף נסעו על מכוניות משחק. הילד התנגש (בתובע). (התובע) קיבל מכה בחלק העליון של השפתיים והשפתיים נפתחו. טיפלנו (בתובע) והודענו לאמו". גב' הדר חתומה בטופס כמי שמסרה את הדיווח וכמי שהייתה עדה לתאונה.

8. בדו"ח התאונה מיום 04/08/2015, שנרשם בכתב יד (מוצג ו' לתצהיר גב' אילוז) תוארו נסיבות האירוע כדלקמן:

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 61369-03-19 פלוני (קטין) נ' החברה לתרבות פנאי וספורט בת ים

- "בשעה 11:45 כאשר הילדים שיחקו בחצר, 2 ילדים נסעו במכוניות, ילד בשם...נסע במכונית ובטעות התנגש בילד בשם (תובע), (התובע) קיבל מכה בחלק העליון של השפתיים וכתוצאה מכך השפתיים שלו נפתחו...הילד בשם (התובע) היה מאוד נסער ואף הרביץ והציק לילדים..."**
9. בתצהירה של הסייעת נטען (סעיף 17) כי התאונה לא אירעה "כפועל יוצא של התנהגות בלתי מרוסנת או ריב של ילדים שהייתי כמי שנכחה בחצר בעת האירוע מפסיקה מייד. מקרים כאלה של ילד מתנגש בטעות בילד אחר תוך משחק, מצערים ככל שיהיו קורים ולא ניתן למנוע אותם תמיד", אלא שבחקירתה הנגדית התברר שהסייעת לא ראתה את נסיבות התאונה, לרבות את שהתרחש עובר לה. הסייעת הבחינה בתובע רק לאחר שנפל ונחבל ("אני לא ראיתי את התאונה"- עמ' 30 ש' 17-3 לפרוטוקול). הסייעת אישרה בעדותה כי במועד הרלוונטי לתאונה היא השגיחה על ילדים אחרים ומי שהשגיח על התובע הייתה גב' הדר (ת. " הייתי ממול ישבתי, יש עוד ילדים שאני מסתכלת עליהם לא רק הוא, יש 20 וכמה ילדים שאת צריכה להסתכל על כולם, יש מגלשות ונדנדות וצריך להיות ערניים לכולם...באותו הרגע לא הייתי ערנית לגביו העיניים שלי היו במקום אחר. ש. מי היה ערני לגביו? ת. הדר"- עמ' 29 ש' 13-6 לפרוטוקול).
10. לא זו אף זו, הסייעת אישרה בעדותה שלאחר התאונה גם היא שמעה מגב' הדר שהתובע רכב מהר על הקורקינט והדר ביקשה ממנו להפסיק ("זה נכון" – עמ' 28 ש' 28 לפרוטוקול) ובהמשך עדותה מסרה: **"אני לא ראיתי אבל אני יודעת שזה מה שהדר אמרה לי שהיא אמרה לו די.. די תירגע (תובע) והוא המשיך לנסוע מהר"** – עמ' 29 ש' 2-1 לפרוטוקול). אינדיקציה נוספת לכך שהתובע לא היה רגוע עובר לתאונה ניתן ללמוד גם מעדותה של הסייעת, ולפיה כבר בעת היציאה לחצר היא הושיבה את התובע לידה כיוון ש – **"הילד התפרע קצת...אמרתי לו להירגע..."** (עמ' 29-12 לפרוטוקול) ובמקום אחר בעדותה: **"...הוא ישב לידי חלק מהזמן כי הוא הרביץ לילד והושבתי אותו להירגע"** (עמ' 26 ש' 29-28 לפרוטוקול).
11. נוכח הראיות שהובאו לפניי, שוכנעתי שהתאונה אירעה בעת שהתובע שהה בחצר הקייטנה, לא היה רגוע, רכב על קורקינט במהירות בשביל דק צר (ת/1) ובעקבות התנגשות עם קטין אחר שרכב על בימבה הוא נפל ונחבל. כפי שפורט לעיל, טענת התובעים ולפיהן עובר לקרות האירוע התובע רכב במהירות על הקורקינט ולא היה רגוע, גם לאחר שגב' הדר העירה לו, הוכחה די הצורך במשפט אזרחי, למרות שהנתבעת נמנעה מלהזמין לעדות את גב' הדר.
12. זה המקום לציין כי ניתן היה לצפות מהנתבעת להזמין לעדות את גב' הדר כעדה מטעמה, בהינתן שהיא זו שהשגיחה על התובע במועד הרלוונטי לתאונה מטעם הנתבעת, היא זו שכלל הנראה (גם לשיטת הסייעת) הבחינה בהתנהלות התובע והקטין הנוסף עובר לתאונה ובמהלכה ובהיותה עובדת הנתבעת במועדים הרלוונטיים לתאונה. בנסיבות אלה הימנעות הנתבעת מלהזמין את גב' הדר להעיד, בהיעדר הסבר סביר (שלא נמסר בענייננו) ומנגד זימון הסייעת שלא ראתה את התאונה, לרבות ובמיוחד את ההתרחשות שקדמה לה, מחזקת בהתאם להלכה את גרסת התובעים (ע"א 55/89 קופל (נהיגה עצמית) בע"מ נ' טלקאר חברה בע"מ, פ"ד מד(4) 595).

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 61369-03-19 פלוני (קטין) נ' החברה לתרבות פנאי וספורט בת ים

13. אין חולק כי במערכת היחסים שבין הנתבעת (וסגל הקייטנה) ובין הקטינים המשתתפים בה, קיימת לנתבעת חובת זהירות ברורה כלפי הקטינים. בהלכה נקבע כי מדובר בחובת זהירות הדומה לחובת הזהירות של אב כלפי בנו: "חובתם של המורה ושל ההורה היא בהשגחה על הקטין הן מפני פגיעתו של גורם חיצוני - חי או דומם - הן מפני פגיעה של הקטין באחרים, והן מפני פגיעה של הקטין בעצמו" (ע"א 2061/90 אילנה מרצלי נ' מדינת ישראל (01/03/93)).

14. אכן, לא כל אירוע פגיעה של קטינים במהלך שהותם במוסד חינוכי, לרבות בקייטנות מקים חבות בנזיקין. על מנת לבחון האם הפרה הנתבעת את חובת הזהירות המוטלת עליה יש לבחון את השתלשלות האירועים שקדמה לאירוע התאונה. קרי, האם ניתן היה לצפות את קרות התאונה ולמנוע אותה.

15. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו לפניי שוכנעתי כי בנסיבות המקרה ניתן היה וצריך היה לצפות את קרות התאונה ולמנוע אותה. סגל הגן הבחין כבר עובר לתאונה שהתובע אינו רגוע, משתולל ורוכב במהירות על הקורקינט. גב' הדר אף העירה לתובע וביקשה שיפסיק והוא לא עשה כן. בנסיבות אלה סבורני שהיה על הסייעות לנקוט בפעולה אקטיבית, להפסיק את ההשתוללות עם הקורקינט (לבטח לאור תנאי החצר) וכי נקיטת פעולה אקטיבית זו (שלא הצריכה משאבים מיוחדים) הייתה מונעת את קרות התאונה המצערת. חיזוק למסקנתי זו ניתן למצוא גם בתשובות שמסרו העדות מטעם הנתבעת לשאלה, כיצד אמור הצוות לפעול בנסיבות דומות.

16. גב' אילוז סמנכ"לית הנתבעת נשאלה בחקירתה, האם נכון שיש הנחייה לעצור ילדים שמשתוללים, והשיבה: "אם רואים ילדים משתוללים בכל דבר, מנחים להרגיע אותם" ובהמשך חקירתה ציינה: "משוחחים איתם, נותנים להם פעולות חלופיות, עוצרים פעולות מסכנות. זה מה שהצוות מקבל הנחייה בהדרכות שאנחנו עושים" (עמ' 21 ש' 12-7 לפרוטוקול הדיון). תשובה דומה מסרה הסייעת לילי בעדותה: "אני לא יודעת מה היא חשבה באותו הרגע, אם אני הייתי רואה שהוא משתולל אני מושיבה אותו על ידי נותנת לו רגיעה של 10 דקות..." (שם, עמ' 30 ש' 12-15 לפרוטוקול).

17. אציין כי לתוצאה דומה ניתן היה להגיע גם באמצעות הפעלת ההוראה הקבועה בסעיף 41 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) שעניינה היפוך נטל הראייה, תוך קביעה כי הנתבעת לא עמדה בנטל המוטל עליה בנסיבות אלה והוכיחה שאין בפועלה, משום התרשלות (בתמצית – תובעים מצויים בנחיתות בכל הנוגע לנסיבות שגרמו לנזק ואין להם ידיעה אישית אודות נסיבות קרות תאונה; לנתבעת הייתה שליטה מלאה על הקטינים והצעצועים במועד הרלוונטי לתאונה ואירוע המקרה – בנסיבות שפורטו לעיל – מתיישב יותר עם המסקנה שהנתבעת לא נקטה זהירות סבירה מאשר עם המסקנה שננקטה כזו).

18. יתר טענות התובעים לא הוכחו לטעמי ואף לא הוכח כל קשר סיבתי בינם ובין נסיבות קרות התאונה. כך, לא הוכח שהקורקינט מסוכן וכי לא היה מקום לאפשר לילדים לרכב עליו; לא הוכחו תנאי מזג האוויר החריגים ולא הוכח שהיה צריך להזמין לגן אמבולנס בנסיבות הפגיעה. מנגד,

בית משפט שלום ברמלה

ת"א 19-03-61369 פלוני (קטין) נ' החברה לתרבות פנאי וספורט בת ים

יש לדחות על אתר גם את טענת הנתבעת ולפיה התביעה הוגשה בשיהוי וכי נגרם לה נזק ראייתי. אירוע התביעה התרחש בשנת 2015 בעת שהתובע היה קטין כבן 4.5 שנים והתביעה הוגשה כבר בשנת 2019. בהתאם להוראת סעיף 10 לחוק ההתיישנות, תשי"ח-1958 "בחישוב תקופת ההתיישנות לא יבוא במנין הזמן שבו עדיין לא מלאו לתובע שמונה עשרה שנה", בשים לב שתביעה בגין נזק גוף מוגשת רק לאחר שהנזק מתגבש, בהחלט ניתן לקבוע כי לא רק שהתובע לא השתהה אלא אפילו הזדרז להגיש את תביעתו, כאשר בהתאם לדין הוא היה רשאי להגיש את תביעתו בחלוף שבע שנים מגיל 18.

מטבע הדברים יש לדחות גם את טענת הנתבעת ביחס לנזק ראייתי. לא הוכח שנגרם לנתבעת נזק ראייתי כלשהו. טענות אלה נטענו בעלמא ולא בסיס. אירוע התביעה תועד בדוחות הנתבעת כפי שפורט לעיל, והנתבעת יכולה הייתה להזמין לעדות את גב' הדר אך משיקולים היא נמנעה מכך.

19. משהוכרעה סוגיית האחריות יש לדון בסוגיית הנזק ובשיעור הפיצוי.

הערכת הנזק:

א. הכרוניקה הרפואית

20. מהתיעוד הרפואי שצורף לראיות התביעה עולה כדלקמן:

א. לאחר התאונה (04/08/2015) התובע פונה לבית החולים ע"ש ולפסון (להלן: בית החולים) בבדיקה שנערכה לתובע אובחנה פגיעה בשן הקדמית (61), דימום מהחניכיים (שפסק) וחתך בשפה העליונה באורך 1 ס"מ. התובע טופל במחלקת פה ולסת בבית החולים באמצעות עקירת השן הקדמית והחתך בשפה העליונה נתפר תחת סדציה. התובע שוחרר מבית החולים תחת המלצות: מעקב אצל רופא שיניים בקופת החולים, שימוש במשחה, ואכילת אוכל קר ורך למשך יממה.

ב. בתאריך 07/10/2015 התובע נבדק על ידי מומחה ברפואת הפה במסגרת קופת חולים מכבי. בבדיקה שנערכה לתובע אובחנה "חוסר שן 61 וצללקת בורמיליון עליון ימנה לקו האמצע (לאחר תפירה)". המומחה המליץ לתובע להתייעץ עם רופא שיניים.

ג. התובע נבדק ביום 19/01/2016 על ידי מומחה בתחום הכירורגיה הפלסטית במסגרת קופת החולים. בדיקה שנערכה לתובע הדגימה: "שפה עליונה קו לבן ימני – צלקת מעט מורמת ונוקשה". המומחה סבר כי בשלב זה אין מקום לבצע התערבות כירורגית וכי יש להתמקד בהתבגרות הצלקת וסיום גדילת הפנים. המומחה המליץ על טיפול במשחת סטרואידים למשך חודש, עיסויים והגנה משמש.

ד. בתאריך 07/06/2016 התובע נבדק אצל רופא שיניים במרפאת מכבידנט. תיעוד הבדיקה העלה כי לאור החבלה שנגרמה לתובע בעקבות התאונה סבר המומחה כי "נדע בוודאות שאין השלכות על המשנן הקבוע רק לאחר בקיעת השיניים הקבועות... כמו כן רק לאחר הבקיעה ניתן יהיה לשלול פגמים בשן כתוצאה מהחבלה והתפתחות תקינה".

ה. יהיה לבחון האם נגרם נזק למשנן הקבוע רק לאחר בקיעת השיניים הקבועות.

21. לראיות התביעה צורפו תמונות בהן ניתן לראות את הפגיעה שנגרמה בפניו של התובע סמוך לאחר התאונה וכן תמונות שנטען כי צולמו בחודש ינואר 2020, בהן ניתן להבחין בצלקת קטנה שנותרה מעל השפה העליונה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 61369-03-19 פלוני (קטין) נ' החברה לתרבות פנאי וספורט בת ים

22. התובע לא הגיש חוות דעת רפואית, אינו טוען לנכות רפואית וממקד בסיכומיו את דרישתו לפיצוי בגין הצורך בעזרה לצד שלישי בתקופה שלאחר התאונה ובכאב וסבל.

ב. עזרת צד ג' והוצאות

23. בהתאם לתיעוד הרפואי, לאחר התאונה אושרו לתובע 10 ימי מחלה. לאור טיב וטבעה של הפגיעה ובשים לב לגילו הצעיר של התובע, אין ספק כי נזקק לעזרה ולהשגחת הוריו בתקופה הסמוכה לתאונה. לצד האמור, יצוין כי לא הוכחו הפסדי השכר להם טענו התובעים, בהעדר הגשת תלושי שכר המעידים על הפסד.

24. בהתאם להלכה, אם ניזוק זקוק לעזרה שניתנה לו על-ידי קרוב משפחה, אין לראות בכך בלבד, עילה לשלילת הזכות לקבל פיצוי מן המזיק (דוד קציר **פיצויים בשל נזק גוף** 42 (התשנ"ח 1997), ראה גם ע"א 93/73 שושני נ' קראוז ואח', פ"ד כח(1) 277). לכן, השאלה איננה אם התובע קיבל בפועל עזרת צד ג', אלא אם היה זכאי לקבלת עזרה כזאת ואם זו ניתנה לו בין על ידי אדם שאיננו קרוב משפחה ובין על ידי קרוב.

25. לעניין שיעורו של הפיצוי, וכמפורט בעניין שושני הנ"ל, יש לקבוע כי יש להעמיד את הסכום על שיעור נאות (שם, 279-280א), ובהעדר נתונים אובייקטיביים, יפסק סכום גלובלי לטובת התובע (ראה ע"א 315/83 עגור נ' איזנברג ואח', פ"ד לט(1) 197, 205, וכן ע"א 663/84 עטיה נ' עטיה, פ"ד מד(3) 720, 730) על בסיס הלכה זו, ובהעדר נתונים על הוצאה ממשית ועל היקפה, יש לקבוע את הפיצוי בראש נזק זה, על דרך האומדנה.

26. במכלול נסיבות העניין, אני מוצא לנכון להעמיד את הפיצוי בגין עזרת צד ג' והוצאות (שנדרשו נוכח הצורך בהגעה לטיפול ובדיקות רפואיות) לעבר על סכום כולל של של **2,500 ₪**.

ג. נזק לא ממוני

27. בעת שקילת הנזק הלא ממוני, ראוי לתת ביטוי לתהליך שעבר התובע לאחר התאונה ועד היום, לכאבים שסבל, מספר השנים בהם הייתה חסרה לתובע שן קדמית, לצלקת שנותרה בשפה העליונה. עיון בתיעוד הרפואי ובתמונות שצורפו מעלה כי ללא ספק התאונה גרמה לתובע לסבל. 28. בהתאם להנחיות בפסיקה בנוגע לפיצוי בגין נזק לא ממוני בתביעות נזיקין, ובשים לב לסבל שהיה מנת חלקו של התובע, אני מעמיד את הפיצוי בגין נזק לא ממוני על סך של **22,500 ₪**.

ד. סוף דבר

29. התביעה מתקבלת. 30. הנתבעת תשלם לתובע סך של 25,000 ₪, בצירוף הוצאות משפט (בכפוף לקבלות) ובצירוף ריבית ממועד התשלום, וכן בשכר טרחת עורך דין, בשיעור 20% מהסכום שנפסק בצירוף מע"מ. 31. הסכומים שנפסקו לעיל ישולמו בתוך 30 יום מהיום, אחרת יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין. 32. הפיצוי שנפסק לתובע, למעט הוצאות ושכר טרחת עורך דין, יופקד בחשבון בנק, שיפתח על שמו של התובע, ויושקע בתכנית חסכון נושאת הפרשי הצמדה וריבית או באג"ח צמודות של מדינת ישראל. בחשבון תירשם הערה שאין לעשות כל פעולה בכספים המופקדים, למעט השקעתם, עד הגיע הקטין לגיל 18, אלא באישור בית המשפט.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 61369-03-19 פלוני (קטין) נ' החברה לתרבות פנאי וספורט בת ים

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 60 יום.
פסק הדין מותר בפרסום, שעה שהוא אינו כולל פרטים מזהים אודות התובע.

המזכירות תשלח העתק פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, ט"ז אב תשפ"א, 25 יולי 2021, בהעדר הצדדים.

דב גוטליב, שופט